

Helder

Toen ik vanochtend de gordijnen in de huiskamer open schoof, werd ik verrast door de helderheid van de wereld. De weide aan de overkant van de weg ligt te glinsteren in het prille licht. Het gras is wit bestoven door rijpkristallen die het licht van de opkomende zon weerkaatsen. De ruggen van de schapen zijn net zichtbaar boven de ijle grondnevel, een herinnering aan de koude nacht. Nu ligt de nevel nog als een spreij over het grasland maar ze lost voor mijn ogen op in de eerste voorzichtige zonnestrallen. Het silhouet van de berk naast ons huis tekent zich scherp af tegen de bleke lucht. Haar roerloze twijgen lijken nog breekbaarder dan gewoonlijk nu ook zij behangen zijn met fijne rijp. Alle bomen en struiken zijn vanmorgen uitgevoerd in broos kristal. Het land is gezuiverd en ademt verstillig.

Hoe anders dan gisteren. Toen voerden westelijke winden nog grijze regenwolken met zich mee, zoals de afgelopen weken steeds het geval was. Toen waren de dagen kort en somber, de kleuren in het landschap vaal. Nu is de lucht opgeklaard, ruimer geworden, open gegaan in zilverig blauw.

Soms lijkt het alsof de aarde opnieuw geschapen, als herboren is. Dit is zo'n moment.

De verstilde ochtend lokt me naar buiten. Het vensterglas tussen mij en de wereld maakt plaats voor direct contact. Nu wordt de ervaring pas compleet. Ik knipper met mijn ogen, verrast door de intensiteit van het licht. Hoog boven mijn hoofd spoedt een vlucht koperwieken zich naar het zuiden. Hun ijle trekroep harmonieert wonderwel met de verstillig die in de lucht hangt. Ik adem aandachtig de frisse lucht in, schoon gewassen boven de oceaan. Ik proef de tintelende smaak op het puntje van mijn tong. Zo verbind ik mezelf onbewust met de serene sfeer van de ochtend. Het lijkt alsof mijn binnenwereld met de lucht is opgeklaard. Alles is helderder: denken, voelen, weten en zijn. Even althans.

Als ik straks de krant uit de brievenbus haal, bedenk ik, is het met mijn gemoedsrust snel gedaan. Dan zal de gecompliceerde werkelijkheid van de grote buitenwereld zich in al haar grauwigheid weer over me heen storten. Misschien moest ik de krant vandaag maar eens laten zitten. Eigenlijk geven de meeste krantenkoppen informatie over mensen en gebeurtenissen die ik niet ken en waar ik in de dagelijkse realiteit niets mee te maken heb. Slechts informatie, want wat is eigenlijk de betekenis van al die tweedehands kennis? Wat blijft me er van bij, wat heeft werkelijk waarde? Informatie is een sleutelwoord van de hedendaagse samenleving, maar misschien vormt die stortvloed aan wereldwijde indrukken wel een belemmering om onze nabije werkelijkheid volledig te ervaren. Zoals nu even deze kraakheldere ochtend.

Het is kouder dan ik dacht. Mijn uitademing is zichtbaar en tastbaar als witte wasemwolkjes. Ik word me scherp bewust van de contouren van mijn gezicht door het contrast in temperatuur tussen binnen en buiten, vooral als een vleugje wind mijn wang beroert. Ik haal de krant uit de bus. Misschien is het wel een verslaving, die honger naar informatie. Ik kan het lezen niet laten.

De wind strijkt langs de berk. Ze waait uit het noordoosten; de winter is in aantocht. Zacht twinklend dwarrelen rijpkristallen naar beneden.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 40, 2000.